

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVIII

Paříž

Číslo 3

květen - červen 1997

Václav Havel

MILENIUM SVATĚHO VOJTĚCHA

by se mělo stát pro náš národ a pro každého Čecha příležitostí k zamyšlení. Před tisíci lety zemřel muž, jehož bychom mohli označit za prvního Evropana naší krve. Byl ryzím Evropanem svým vzděláním, smýšlením, svými hodnotami a ideály. Byl jedním z těch, kteří utvářeli kulturní a duchovní identitu našeho kontinentu tím, že hluboce prožívali, promýšleli a ve svém okolí důsledně prohlubovali to, co se stalo základem evropské jednoty, pojítkem odlišných národů - křesťanskou víru a křesťanskou kulturu. Vojtěch žil pro jednotu Evropy a věděl, že jejím předpokladem je hluboká duchovní a morální obnova. Nebyl politikem, byl to kněz, muž víry a kultury, záleželo mu na věcech duchovních, ale zároveň dobře věděl, že tyto hodnoty mají souvislost s utvářením veřejného života. I v této věci vyjadřuje Vojtěch to, co nelze od podstaty Evropy oddělit: prvenství ducha, závazek péče o duši a zároveň vědomí toho, že duchovní oblast není oddělena od věcí světských, že se tyto hodnoty musejí neustále vtělovat do naší zodpovědnosti za všední vezdejší věci. Ne nadarmo je Vojtěch spojen s mnišským řádem, který se tolik zasloužil o kultivaci Evropy.

Nesmíme však při oslavách vojtěšského jubilea zapomenout ani na tragické rysy Vojtěchova osudu. Horlivý a přitom jemný biskup narážel ve svém reformním úsilí v naší zemi neustále na nepochopení, zatvrdelou krutost a chladná srdce. Když ho odmítání a překážky zahaly do exilu, došlo v bratrovražedných bojích v naší zemi k brutálnímu vyvraždění téměř všech jeho příbuzných. Při svém posledním návratu naráží opět na podezřívání a nevráživost a stáčí své kroky do ciziny, kde nalézá mučednickou smrt. Na jeho hrobě v Hnězdně pak vyrostl první polské arcibiskupství a jsou zde prakticky položeny základy polského státu. Vojtěch se během života i po smrti stává pojítkem několika středoevropských národů. Když Češi odvázejí do Prahy jeho ostatky, provázejí tento posmrtný Vojtěchův návrat přísahou že změní svoje mravy a budou věrni tomu, k čemu světec kdysi vybízel. Vojtěch je sjednocujícím symbolem, může jako světec z doby ještě nerozděleného

křesťanství spojovat věřící přes hranice kontesí, může právem budit úctu každého Čecha bez ohledu na jeho přesvědčení a spojovat nás s ostatními národy, Evropou a celým křesťanským světem, který ho uctívá. Ale zároveň bychom si měli povšimnout toho, že ve svém osudu nese jakési předznamenání mnohých temných a bolestných rysů našich národních dějin : kolik velkých mužů a žen našeho národa muselo žít a zemřít v cizině, kolik jich bylo nepochopeno a odmítáno, trpělo následky rozdělení a svárů! Nemělo by Vojtěchovo milénium připomenout tu nenaplněnou přísahu a vůli k změně smýšlení a jednání?

Před deseti léty, ještě v době tvrdého útlaku věřících, byla vyhlášena ústy kardinála Tomáška iniciativa, která se v tomto duchu obracela na všechny lidi dobré vůle a vybízela celou společnost k Desetiletí duchovní a mravní obnovy národa jako přípravě na vojtěšské milénium. Během těchto posledních deseti let asi málokdy v našich dějinách došlo tak rychle k velkým proměnám, zejména v rovině politické, ekonomické, sociální a právní. Ovšem uchování toho, co se stalo dobrého, a překonání toho, co je těžké, vyžaduje především nezapomenout na to, co bylo vysloveno v oné výzvě k duchovní obnově, které zřejmě ještě mnoho dlužíme. Důraz na přednost duchovních hodnot a na mravní poctivost patří k výzvám, které nepomíjejí a které jsou dnes právě tak naléhavě potřebné jako v době, kdy nám tyto věci před tisíci lety vštěpoval svatý Vojtěch.

Z úvodního slova ke sborníku Sv. VOJTĚCH. V r. 1997 vydalo nakl. ZVON v Praze.

*

K mapě Čech na 1. straně : Původní středoečeská doména Přemyslovců v I. třetině 10. stol. je vyznačena šrafováním. Vyčerněné plochy označují neosídlená území.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Svatý Otec Jan Pavel II. při své třetí návštěvě Prahy sloužil mši sv. opět na Letenské pláni.

■ Loni bylo v Praze ukradeno téměř devět a půl tisíce aut a jen každé desáté se podařilo vypátrat. Vykradeno bylo 25.000 aut, většinou mladými lidmi. Ukradená auta obvykle putují okamžitě za hranice ; policisté zaznamenali případ, kdy v sobotu dopoledne se v Praze ztratily dva mercedesy a už druhý den v neděli byly objeveny v Kyjevě.

■ Stoupající nároky kladené na sportovce i na zvýšení jejich sportovní výkonnosti se projevilo také ve zvýšení rizik. Jako důsledek tohoto vývoje se v posledních desetiletích zlepšila i výstroj sportovců. Avšak vyšší namáhání využívaných materiálů (v motosportu, cyklistice, potápěčském sportu, šermu, alpinistice aj.) vyvolalo potřebu kontrolovat výrobní postupy a provádět kontrolu materiálu před, i v průběhu sportovních soutěží, aby se zvýšila jejich bezpečnost. *Le Conseil européen des essais non destructifs* vyjádřil svou vděčnost pěti evropským osobnostem, kteří se této činnosti věnují, udělením záslužných medailí. Mezi těmito významnými je i pan Vladimír Husárek, průmyslník z Paříže. Blahopřejeme !

■ Plzeňská Skodovka zvítězila v soutěži o dodávku 250 trolejbusů pro San Francisco.

*

HISTORIE JEDNOHO DOMU ANEB O VYHÁNĚNÍ A ODSUNECH.

Ten dům čp. 18 v rue Bonaparte v Paříži, kdysi zvaný Masarykův, svým způsobem "přispěl" k samostatnosti ČSR, neboť v r. 1916 v něm bydlel dr. E. Beneš a zřít-

díl zde sídlo české, později "Národní rady československé" a ke konci války se stal sídlem prozatímní čs. vlády ve složení Masaryk-Beneš-Štefánik. V r. 1935 čs. vláda dům koupila a jeho volnou část, kde nebyly byty, dala k dispozici "Čsl. kolonii", tj. pařížským krajským spolkům, jichž tehdy bylo třicet, "aby v něm mohly pracovat se stejným západem, se stejnou důvěrou a se stejným úspěchem ke cti našeho národa jako ti, kteří zde budovali náš samostatný stát" (Legační rada čs. vyslanectví Ibl při předávání domu "Čsl. kolonii" dne 27. října 1935). Za 2. světové války tento "majetek Protektorátu Čechy a Morava" Němci zabrali pro Úřad pro propagandu. Po válce zde sídlila krátkou dobu repatriační komise a po skončení její činnosti čs. vláda objekt znovu vrátila "Čsl. kolonii". Jedním z tehdejších hlavních přání českých a slovenských krajanů ve Francii bylo přebudování domu na důstojné středisko krajského života. Avšak v r. 1949 čs. generální konzul ing. Pára nařknul krajské spolky z nepřátelské činnosti, komunistické orgány dům obsadily pro konzulární oddělení vyslanectví a všechny spolky z něho byly vyhnány.

Po tzv. "sametové revoluci" se české demokratické spolky v Paříži začaly o Masarykův dům znovu zajímat a starat. Vznikla totiž obava, aby objekt, protože je v havarijním stavebním stavu, nebyl prodán. Bylo proto popsáno mnoho papíru s protesty a zdůrazňován historický význam této nemovitosti; rozhodnutí o její přestavbě pro kulturní a informační potřeby demokratického státu, zrovna tak jako o znovuosazení kamenného reliéfu českého lva v průčelí, jenž byl během stavebních prací zničen, (viz Oběžník 5/96) bylo proto všemi spolky přijato s velkou úlevou a uspokojením. Nikoho z těch spolků však nenapadlo (ke konzultaci projektu spolky pozvány nebyly) přesvědčit se o tom, budou-li mít krajané možnost v onom novém středisku "pracovat ke cti svého národa" (viz výše) - to se všeobecně považovalo za samozřejmé. Teprve na schůzce dne 3. dubna 1997 informovala paní Lucie Svobodová, ředitelka *Českého střediska (CENTRE TCHEQUE)* v rue Bonaparte, zástupce a představitel českých demokratických spolků ve Francii, (ČS. dobrovolníci, Sokol, AFTS, O.HAVEL-France, ČKM) že v tomto sídle, jehož slavnostní otevření je naplánováno na červen tr., není s aktivitami těchto spolků vůbec počítáno, protože využití střediska je zaměřeno výhradně na informování francouzské veřejnosti o obchodních, kulturních a turistických možnostech v ČR. A zklamání přítomných zástupců spolků se pokusila zmírnit návrhem na vzájemnou spolupráci a slibem, že - pokud to bude možné - budou mít do CENTRA přístup i krajské spolky.

Z uvedeného vyplývá, že pan Dienstbier, býv. ministr zahraničí nebo některý z jeho podřízených úředníků "s konečnou platností" rozhodl o budoucím využití Masarykova domu stejným autoritativním způsobem, jako tomu bývalo v minulém režimu, tj. bez ohledů na své "slabší a bezvýznamné partnery", jakými české spolky ve Francii pro MZV jistě jsou. Samozřejmě, dům byl a je majetkem vlády, jedině ona tedy může rozhodnout, jak s ním naloží. Nám však připadá nanejvýš podivné, že nikdo z reprezentantů dnešní demokratické vlády se od násilného činu komunistů nedistancoval a nepovažuje za nutné onen velkorysý dar předválečné demokratické vlády vzít v úvahu. Podle našeho názoru by tudíž bylo logické, kdyby MZV ČR zaslalo všem krajským spolkům vysvětlení, proč v přítomné době není možné a udržitelné původní věnování domu české kolonii respektovat. Toto vysvětlení by se zařadilo do historie Masarykova domu stejně, jako záznamy o jeho likvidaci v roce 1939 a o vyhnání spolků v r. 1949, neboť tyto dokumenty v archívech zachovány jsou.

Zaznamenali jsme

pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.

● ... První návštěva Jana Pavla II. v Praze před blížícími se prvními demokratickými parlamentními volbami v r. 1990, měla charakter vnitrostátní. Pět let nato měla rozměr vnitrocírkevní, dominovaly jí slavnosti spojené se svatořečením Zdislavy z Lemberka a Jana Sarkandra. Jak charakterizovat právě ukončenou poslední papežovu návštěvu? Z formálního hlediska ukončil jeho příjezd Desetiletí duchovní obrody národa. Druhým důvodem bylo milénium mučednické smrti sv. Vojtěcha, či přesněji, jak to během mše sv. na Letné zdůraznil, pokus obnovit v paměti současníků hlavní poselství života a působení tohoto světce. Ale hlavní váha této návštěvy spočívala ve výzvě k větší aktivitě, jež má samozřejmě náboženský rozměr, ale nejen ten : jak jinak interpretovat jeho slova, že je v Praze ve chvíli, kdy "Češi hledají své místo v Evropě a ve světě". Na to, zda Češi papežovo pozvání k aktivnímu formování Evropy přijmou, budeme muset ještě trochu počkat. Doufejme, že méně než tisíc let.

M. Szymanowski

● ... Před dvaceti lety rozhodl německý ústavní soud, že poslanci Bundestagu - pokud nechťejí podryvat důvěru v parlamentní demokracii - musí o svých mzdách rozhodovat pod veřejnou kontrolou. Čeští poslanci jsou této "nepříjemnosti" ušetřeni, na naše poměry velmi slušný zdanitelný základ (34.000 Kč) je každý rok tiše zvyšován podle míry inflace. K tomu nutno přičíst diety a nejrůznější nezdaňované příspěvky : všichni bez rozdílu dostávají okolo pěti tisíc měsíčně na stravné a reprezentaci, mimopražští příspěvek na dopravu (auto, vlak, letadlo, městská doprava je pro ně zdarma), který roste se vzdáleností jejich bydliště (z Olomouce 17.000, z Ostravy 22.000 Kč měsíčně). V součtu to může dělat u řadového poslance kolem sta tisíc korun. Není divu, že veřejnost považuje poslanecký mandát za velmi slušně vynášející byznys. Výhrady k poslaneckým mzdám ovšem nezpůsobují tato přilepšení, nýbrž nejrůznější "náhrady za služby", které u nás volič nemůže nijak kontrolovat, jako např. právní porady, analýzy, vyřizování poslancovy pošty. Stejným způsobem je možné inkasovat 20.000 Kč za pronájem kanceláře v poslancově voličském okrsku, 19.000 Kč na asistenta - a mimopražští ještě 11.000 na přechodné bydlení. Předsedové parlamentních klubů, výborů a komisí k tomu navíc přebírají malý dárek : červenou felicii s neomezenou tankovací lhůtou. Jaký byznys, tedy, zvláště když mezi poslanci zasedají takoví podnikavci, jako sociální demokraté, kteří si za parlamentní peníze pronajali kanceláře od své vlastní strany nebo Ivan Vrzal (ODS), jemuž sněmovna proplácela kancelář, o níž v Kar. Varech nikdo nevěděl.

Zatímco v ochraně svých peněženek sledují naši poslanci vlastní cestu, jiné inspiraci ze světa se nebrání. Jako příklad může posloužit budování "důstojné státnosti", již padl za obět' kus historické Prahy, tj. několik paláců a obytných domů na Malé Straně. Smiřických a Šternberský palác byly adaptovány za miliardu, ve Sněmovní ulici se ale pokračuje a uvažuje se o možnosti postavit pro potřeby parlamentu pod Klárovem další podzemní parkoviště pro 200 vozů. Ani to však ke "klidné práci" zřejmě nestačí, protože do konce června tr. má být v Lipnici n.S. přestavěna býv. dětská léčebna na parlamentní detašované pracoviště (za 60 milionů Kč). Tato idea vznikla po návštěvě naší poslanecké delegace v Kanadě, kterou úřadování ve srubu uprostřed přírody nadchlo. Na námítky, že parlament vlastní už jedno rekreační středisko v Harrachově, vysvětluje šéf rekonstrukční komise Ledvinka, že to tam je moc malé. A na otázku, proč pro práci v klidné přírodě nevyužívají poslanci

nemovitosti patřící české vládě, (zámek v Kolodějích, vládní vily v K. Varech a v Sezimově Ústí a dvě rekreační chaty v Krkonoších) Ledvinka odpovídá, že nechtějí být na nikom závislí a rozčileně dodává : "Vždyť to vidíte sami - všichni už něco mají, tak proč by to nemohl mít i parlament?" (Krácano) Martin Kontra

● ... Tak jsem čet ~ Co jste čet? ~ Rozpočet, to jsem čet. ~ Říkal jsem si : To je prachů ! ~ Potom však ~ ha, co pak? ~ klopím zrak ~ taky tak ~ řeknu si : Počkej brachu ! ~ To se ti snad jenom zdálo, vono vlastně je to málo. ~ To není legrace, co stojí sanace a pak - reprezentace. ~ Je zapotřebí zčerstva, budovy ministerstva, železnic, zemědělstva, v parlamentu adaptace. ~ A proto ať se spojí a poplatnictvo moří ~ jenom ať se nezboří ~ poslanecká restaurace.

J. Voskovec, J. Werich : "Polka speciálně aktuální" ze hry ROBIN ZBOJNÍK - 1932

● ... Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu by potřeboval zkušené právníky, aby mohl čelit klíčkám a formálním nedostatkům nadřízených institucí. Příkladem je případ agenta Pavla Minaříka. Za mne byl obžalován a odsouzen k trestu odnětí svobody na 4 roky. Vrchní soud však rozsudek zrušil a věc vrátil k došetření, ale státní zástupce namísto došetření jeho trestní stíhání úplně zastavil. To už bylo příliš silné i pro český právní řád, proto z podnětu ministra spravedlnosti bylo zastavení zrušeno a od té doby se případ stále došetřuje. (...) Dokumentace komunistických zločinů zřejmě nebyla v plánu vládnoucího establishmentu po roce 1989. S lítostí musím konstatovat, že připraveně a profesionálně byl zlikvidován každý náznak aktivní antikomunistické opozice. A tak se v ČR naplnila prorocká slova Milana Kundery, že "v Čechách nebude nic prominuto, všechno bude jen zapomenuto". Pro českou národní svébytnost je to možná horší než byl Mnichov. (...) V hospodářské oblasti nebyla startovní čára stejná pro všechny. Komunistická oligarchie byla ve vedoucím ekonomickém postavení a soudružskou solidárností byla dopředu zvýhodněna. Založily se tak dynastie milionářů, povětšinou právně nečisté : kam se poděl obrovský majetek KSČ, Svazu mládeže a především, co se stalo s finančními prostředky býv. I. správy StB - rozvědky, které byly uloženy v zahraničí ve valutách? Za jaké peníze se kupovaly strategicko-politické nemovitosti v tzv. "malé privatizaci"? Komunisté se prostě na předání moci v r. 1989 dobře připravili, takže tu vznikla jakási obdoba s dobou pobělohorskou, kdy se žilo z nakradeného majetku i z lidského neštěstí. (...) Vzájemný vztah exilu a domova je špatný a neupřímný. Doslova jsme opovrhli odbornými zkušenostmi čs. exulantů, kteří se prosadili v civilizovaném světě. To samozřejmě nebyla náhoda ani nedbalost. Vrácení ukradeného majetku bylo vázáno na státní občanství a na trvalý pobyt v republice. Předem se vědělo, že tyto podmínky exulanti nemohou splnit. Ostatně, ani v r. 1996 neměli čeští státní příslušníci možnost volit prostřednictvím českých ambasád v zemích, v nichž žijí. V čem je příčina? Zřejmě jde o skupinovou či jen o osobní nevráživost, závist, neochotu naslouchat - tedy o nejnižší z nízkých vlastností malého člověka, který se dostal k moci. Jen hazardér mohl exulanty pohrdat. Anebo ješita, který by neunesl argumentaci faktů.

Dr. J. Šetina, býv. generální prokurátor ČR

● ... Do Čech se odstěhoval jen zlomek exilu. Starší tam jen těžko shánějí zaměstnání, protože dobré místo předpokládá věk "od třiceti do pětaticeti" (viz inzeráty), téměř všichni mladí se vracejí zpátky do USA, zůstávají jen penzisté, kteří v Americe nezapustili kořeny. (...) Také bývalí aktivní lidé v exilové a americké politice, kteří kdysi štědrě přispěli na OF, zahojkli, neboť současná situace v ČR je vzdálena je-

jich ideálům : "Že mi nikdo nenahradí léta komunistického vězení a msty režimu na ženě a dětech, to jsem věděl. Ale že mi jednou svobodná demokratická republika nevrátí rodný dům, kam bych se vrátil na penzi, to jsem nečekal !" - "Teprve česká demokratická vláda ze mne udělala Američana. Když Češi obchodují s teroristickými státy, našimi nepřáteli, jako Američan budu hájit americké zájmy." - "Bratr bojoval v britské armádě, po únoru 48 byl vězněn a po amnestii žil. Když český parlament odhlasoval odbojářům malou náhradu, prezident zákon nepodepsal, prý že jsou z něho vyloučeni komunisté - tedy ti, kteří je do těch koncentráků poslali..."

Jiří Ebreber, USA

● ... Podle platných zákonů mohou čeští státní příslušníci volit pouze na území ČR, což znamená, že není umožněno volit nejen tzv. emigrantům a exulantům, kteří se v den voleb z různých důvodů nemohou do ČR dostavit, ale ani občanům v zahraničí pracujícím či krátkodobě pobývajícím, což se např. týká i studentů a pracovníků zastupitelských orgánů. Protože řada občanů v zahraničí sleduje politickou situaci ve vlasti velmi pozorně a má zájem volit, vznikla 17. 11. 1996 v australském Sydney podpisová akce, jež prosazuje názor, že právo volit náleží všem občanům ČR bez ohledu na to, kde se právě nacházejí. (Např. Američané mohou volit, ať žijí kdekoliv na světě). Podpisové archy se zasílají na adresu *Českého dialogu* (*ČESKÝ DIALOG*, U Pergamenky 8, 170 00 Praha 7, tel. 00420 2 80 36 97) nebo *Mezinárodního českého klubu* (adresa neuvedena). *ČESKÝ DIALOG* č. 1-2 / 1997

Poznámka OBĚŽNÍKU: Domníváme se, že by se čeští občané ve Francii měli k této iniciativě připojit buď jako jednotlivci nebo kolektivně při spolkových shromážděních. Provedení je jednoduché: Na arch papíru s nadpisem: "Připojuji se (připojujeme se) k podpisové akci krajanů v Sydney a žádám (žádáme), aby právo volit bylo umožněno všem státním příslušníkům ČR i když v den voleb nepobývají na území ČR", se čitelně uvede jméno a příjmení, adresa, zaměstnání a podpis. Takto vyplněný arch se zašle na výše uvedenou adresu ČESKÉHO DIALOGU.

Stojí za pozornost, že pro hromadné odesílání podpisů si můžete vyžádat formuláře na tel. číslo 01 46 70 44 19.

Cetli jsme knihu

Jaroslav Hašek

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA ZA SVĚTOVÉ VÁLKY

V r. 1987 vydala nakl. ČESKOSLOVENSKÝ SPISOVATEL v Praze.

Aparát auditorů byl velkolepý. Takový soudní aparát má každý stát před všeobecným politickým, hospodářským i mravním úpadkem. Zář bývalé moci a slávy zachovává soudy s policií, četnictvem a prodejnou chátrou donašečů. (...) Na garnizón dodávala materiál státní policie. A v garnizóně trojice : štábní profesor Slavík, hejtman Linhart a šikovatel Řepa, zvaný též "kat". Kolik jich umlátili v samovazbě! Může být, že dnes hejtman Linhart i za republiky je dále hejtmanem. Přál bych si, aby mu byla započtena služební léta na garnizóně. Slavíček a Klíma od státní policie je započteny mají. Řepa se vrátil do civilu a vykonává zaměstnání zednického mistra. Štábní profesor Slavík se za republiky stal zlodějem a je dnes zavřen. Nezakotvil, chudák, v republice jako jiní vojenští páni...

Dobry vojak Švejk je přiš dobrý na to, aby mohl být skutečný. Dává ostentativně najevo nezolomnou víru v každou autontu a v každou pertu moudrosti, již ta autorita vypouští z úst. Je provolávačem úředně schválených sloganů. Kdybychom chtěli definovat jeho filosofický smysl - a má velice hluboký smysl - ozřejmujeme absurditu ideologické ortodoxie. Hašek byl bezcharakterní, ale nesmírně talentovaný člověk. Zradil všechny a všechno - ale napsal Švejka. Jako redaktor legionářského časopisu v Rusku nadšeně podporoval T. G. Masaryka, po vítězství bolševické revoluce

přeběhl k rudým, udělal kariéru jako politický komisař, a oženil se s Fluskou, ačkoliv jednu ženu už měl v Praze. Pod palbou projevil solidní zbabělost, přesto jej po válce poslali jako agenta do ČSR. Sotva však vstoupil na rodnou půdu, na své poslání zapomněl a nad nedokončenými stránkami Švejka se upil k smrti. Ne zrovna roztomilý charakter, ale probůh, jaký to byl spisovatel!

Mezi jeho předválečné kanadské žertíky patří i založení Strany mírného pokroku v mezích zákona. Přibližně v té době můj strýček spoluzaložil katolickou Lidovou stranu, jejímž se nakonec stal místopředsedou. V době voleb se několikrát s Haškem utkal ve veřejných debatách a až do konce svého života byl přesvědčen o tom, že z těch debat vyšel jako vítěz, neboť "Hašek byl možná dobrý spisovatel, ale politicky to byl ignorant". Sám se přirozeně nikdy nesnížil k tomu, aby si přečetl ignorantovo mistrovské dílo.

Josef Škvorecký

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

Brzy po "sametové revoluci" přistoupí ke sv. Petrovi před nebeskou branou duše zeměděle vysokého stranického funkcionáře a sebevědomě se dožaduje vstupu do ráje. "Jistě, jistě," uklidňuje ji mírným způsobem sv. Petr, "musíš mi ale nejprve odpovědět správně na jednu otázku. Ta otázka zní : jak se píše slovo NOS ?" -

"N-o-s", odsekne duše - a může vstoupit. Duši plukovníka StB je položena otázka, jak se píše LES a po její správné odpovědi se brána otevře i před ní.

Když se objeví duše zeměděle mukla a sv. Petr ji seznámí s podmínkou vstupu, duše se zachmuří. "Tak to je všude stejné, v nebi jako na Zemi", říká smutně, "tam jsem byl po propuštění z vězení taky neustále prověřován kladením otázek, aby bylo odhaleno moje skutečné politické smýšlení a přestože jsem měl stejné vzdělání jako moji spolupracovníci, zařadili mě za menší plat na tu nejhorší práci..."

"Upokoj se", chlácholí duši sv. Petr, "to je pouhá formalita. Jen mi řekni, jak se píše slovo MASSACHUSETTS."

Mně může být váš les ukradeněj /
Mě zajímají prachy ! V. JIRÁNEK

Ve snaze nepoškodit si obecní čistíčku, povolil Okresní úřad v Pardubicích tamní chemičce Synthesia vypouštět chemicky nejagresivnější odpad přímo do Labe.

Pevně počítáme s tím, že se v Trojanovicích u Frenštát u pod Radhoštěm začne těžit", říká jeden z ředitelů OKD (Ostravsko-Karvinských dolí), P. Jaskovič. Souhlas k těžbě uhlí získala firma od státu už za komunistů a podle OKD platí tato smlouva stále : "Obce nemají právo veta, musely by jasně argumentovat, že je těžba ohrožuje. A že přijdou o krajinu? I to by museli dokázat !"

Z mudroslovi jistého národa
středoevropského:

O peníze jde vždycky
až v první řadě...

Stejně dnes jak před iks lety - aneb nic nového pod sluncem...

(Minulost není nikdy mrtvá, ona dokonce není ani minulá - W Faulkner)

Důsledkem libického masakru nebyla jenom fyzická likvidace přítomných Slavníkovců, ale současně také počátek krátkodobého působení slavníkovské emigrace v zahraničí, již tvořili příslušníci tohoto rodu, kteří v kritický den (28. září 1995) nepobývali na Libici. Tato emigrace nepostupovala jednotně a ani nijak výrazněji nevystupovala proti Přemyslovcům. Jejím nejvýznamnějším představitelem byl Vojtěch, kterého v následujícím roce odmítl český kníže přijmout zpět jako svého biskupa. Ostatně Vojtěch po návratu do Čech ani netoužil. Ten ve svých myš-

lenkách již dávno opustil malé české poměry a v diskusích s několika soudobými vzdělanci a s císařem Otou III. uvažoval o obnově univerzálního římského imperia, založeného na křesťanských základech. Chceme-li poslední větu přetlumočit do mluvy lidí sklonku 20. století, jednalo se o vybudování sjednocené Evropy. Není snad zapotřebí příliš zdůrazňovat, že tato myšlenka předběhla dobu o jedno tisíciletí.

Jiří Sláma : Sv. Vojtěch a slavníkovská Libice

Ze života Míše

° Při mši sv. dne 26. dubna lr. jsme v modlitbách vzpomněli na Otce A. Bernáčka, slavícího 50. výročí svého kněžského svěcení (11. května v Metylovicích při koncelebrované mši s Otcem biskupem F. Lobkoviczem z Ostravy) a zastali mu dopis tohoto znění :

P. Antonín Bernáček, 739 49 Metylovice 120 - ČR

Milý Otče, připojujeme se k úctyhodné řadě těch, kteří na padesáté výročí Vašeho kněžského svěcení vzpomínají. Za tu neuvěřitelně krátkou dobu tří let, kdy jste vedl Českou katolickou misi v Paříži, nechal jste za sebou mnoho vděčných lidí, kteří dodnes vzpomínají na to, že se s Vámi mohli setkat a spolupracovat s Vámi. Za Vaši obětavost, za Vaši účinnou pomoc všem potřebným i za Vaši službu nám všem Vám upřímně děkuji Vaši bývalí tamici z Paříže a Francie.

° Pomozte Pavlíkovi... vzpomínáte?

Je tomu již přes dva roky, co jsme se rozhodli pomoci rodině Heřmanových, rodině se dvěma nemocnými chlapci Pavlíkem a Petrem. Přátelství, které jsme navázali s rodiči, jejichž život se stal neustálou službou nemocným dětem, je pro nás povzbuzením a posilou - sami víme, že každý z nás, ať jakkoli silný a samostatný, potřebuje vědět, že někde žijí přátelé, kteří na něj myslí a na které se může v případě potřeby obrátit. Jednou z účinných pomoci v jejich případě je pravidelné zasílání léků, které se jim už osvědčily, které ale v ČR nejsou k dostání. Pokud někdo z vás chce léto rodině pomoci, pošlete jí v několika slovech pozdrav a povzbuzení (adresa : Ing. Ladislava Heřmanová, Mračnická 1053 - 102 00 Praha 10 - Hostivař), případný peněžní příspěvek na léky zašlete nebo předejte paní A. Stránské (5, avenue du Général Leclerc - 94200 Ivry sur Seine). Vaši pomoci zakoupené léky budou Heřmanovým předány v srpnu lr. Zatím přispěli : Vrzala, Stránský Vlad. Za váš zájem a pomoc děkuje Anina a Milena.

Na Českou katolickou misi a na Oběžník přispěli :

Brotánková	Kopecká	Řehák	Schiffner M.	Slany
Knopová	Všem dárcům upřímně			Svatoš

PÁN BŮH ZAPLAŤ !

*

Náš program :

V SOBOTU 31. KVĚTNA 1997 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC P.H. DE BRUIN SJ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sèvres, 5. patro, Paris 6°, M° Sèvres - Babylone
ČESKO-FRANCOUZSKOU MŠI SV.

(Bohoslužba slova česky, obětování francouzsky)

Po mši bude promítán český film Jana a Zdeňka Svěrákových KOLJA, který získal
v Los Angeles OSCARA za nejlepší zahraniční film roku 1996.

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la region parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Éditeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 130 63 M Paris